

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποψύχω. Ὁ τύπ. ἀποψυχίζω ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ γ' πληθ. προσώπ. τοῦ παθητ. ἀορ. ἀπεψύχθησαν, ὅθεν α' ἐνικ. ἀπεψύχθησα καὶ περαιτέρω ἐνεστ. ἀποψυχίζω, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἐμάνθησαν, ἐρράγησαν, ἐσάπησαν ἐσχηματίσθησαν ἀορ. ἐμάνθησα, ἐρράγησα, ἐσάπησα καὶ περαιτέρω ἐνεστ. μανίζω, ραγίζω, σαπίζω (παρ' ὃ καὶ σέπομαι). Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55.

1) Ἐκπνέω, ἀποθνήσκω Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.): Ὁ χαστῆς ἀτουνά ἀκόμηνο οὐτὸ ἀποψίζ' (ὃ ἀσθενής των δὲν ἐκπνέει εἰσέτι) Ζησιν. Ὁφ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡσυχ. «ἀπεψύχη· ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ» (ἰδ. Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 104). Συνών. ἀναπαύομαι (ἰδ. ἀναπαύω Β 2), ἀναπετιῶ 5 γ, ἀποκάβγω 2, ξεψυχῶ, πεθαίνω. 2) Ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν Σύμ.: Κάτσε ν' ἀποψυχῆς. Κατηβαίνουν, ἐκάτσαν, ἐποινυχῆσαν. Ἐφέραν του καὶ ροῦχα καλὰ καὶ μονὲς νὰ π-πέφτη καλὰ νὰ ποψύχεται (ἐκ παραμυθ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. IBekker Anecd. Graec. 17, 10 «ἀποψύχεσθαι· ἀναπαύεσθαι ψυχάζοντας, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὁδοῦ καὶ καύματος ἀναψυχόμενοι».

ἀποψωμώνω Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψωμώνω.

Στεροῦμαι τοῦ ἄρτου: Καθαρογλώσσ.

Ὅσοι ἀποψωμώσανε | 'ς τὴ μάσσα μ' ἀποσώσανε

(ἐπὶ τῶν δαπανώντων ἀσώτως καὶ ἔπειτα καταφευγόντων εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἄλλων. Συνών. καθαρογλώσσ. ὅσοι ξεψωμώσανε κτλ.)

ἀπαρθινεύω, ἀπαρθινεύου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπαρθινεύω Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κρήτ. Κύθηρ. Μακεδ. (Καστορ.) Μεγίστ. κ.ά. ἀπαρθινεύου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπαρθινεύω Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Μεγίστ. ἀπαρθινεύου Θράκ. (Αἰν.) ἀπαρθινεύω Κρήτ. (Σέλιν.) παρθινεύω Μεγίστ. παρθινεύω Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Καπ. (Σίλ.) Κρήτ. Κωνπλ. Κῶς Νίσυρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ. (Ἄμισ. Οἶν.) Προπ. (Κύζ.) Χίος κ.ά. παρθινεύου Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) παρθινεύω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σύμ. Χίος

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpartenere*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1616. Ἰδ. ΛΖώη Συντεχν. 67.

1) Ἀνήκω ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρ' ἀπ' αὐτὴ τὴ γλερονομία ὅ,τι μ' ἀπαρθινεύει Κρήτ. Δῶκε μου τί μου παρθινεύει Σύμ. Πᾶρε τί σὲ παρθινεύει καὶ πῆγαινε Κωνπλ. Δὲν τοῦ παρθινεύει τίποτε Χίος. Δὲν μου παρθινεύει ἐμένα αὐτὸ Δημητσάν. Ἀπὸν τοῦ βιό τ' πατέρα μ' ὅ,τι μ' ἀπαρθινεύ' τοῦ θέλου Αἰν. Ἀπὸ ἐσέν' κί παρθινεύει Οἶν. Ἐκείνονα παρθινεύει τὸ σπίτι (εἰς ἐκεῖνον ἀνήκει...) Ἄμισ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1616 (ἰδ. ΛΖώη ἐνθ' ἄν.) «νὰ δουλέψουν εἰς τὸ αὐτὸ σπίτι σὲ ὅ,τι ἀπαρθινεύει τῆς τέχνης τους χάρισμα».

2) Προσῆκω, ἀρμόζω Ἡπ. Καπ. (Σίλ.): Ἐμένα δὲ μ' ἀπαρθινεύει νὰ κατηγοράω τὸ παιδί μου Ἡπ. 3) Ἐνδιαφέρω Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τί οἱ παρθινεύ' ν' ἀνακατιφτῆς 'ς τὴν κ'βένια μ'; Ἡπ. Τί οἱ παρθινεύουν αὐτὰ τὰ πράματα νὰ τὰ μάθ'ς;

ἀπαρθινίζω Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Λύχν. 27.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpartenere*.

Λαχαίνω ὡς μερίδιον ἐνθ' ἄν.: Μῆτε τὸ σπίτι του μῆτε κἀνένα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἐπαρθινίσανε ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἄν.

ἀποστάρω Σίφν. Σύρ. Χίος ποστάρω Κίμωλ. ποστέρω Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arpostare*.

Παραφυλάττω, ἐνεδρεύω ἐνθ' ἄν.: Θὰ σὲ ἀποστάρω σὰν περάσης ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ θὰ σοῦ τοῖς βρέξω Σύρ. Ἡποστέρανε πότε νὰ κατεβάσῃ νερὸ νὰ πάρουνε μὴν στάμνα Κίμωλ. Πεντικὸ ποστάρ' ὃ κάττης αὐτόθ.

ἀπποῦντο ἐπίρρ. Ἀθῆν. Νάξ. Πάρ. Χίος ἀπποῦδο Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀππ'ντὸ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπποῦντου Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀπποῦδου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱπποῦντο Ἰθάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) ἱδοῦντο Κύθηρ. ἀπόντο Ζάκ. ἀπόντε Μεγίστ. ἀπόδος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόδου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱπόντο Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἱπόντου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arprunto*. Οἱ τύπ. με ὁ ἀντί οὐ ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου Ἑνετ. *aronto*, καθ' ἃ καὶ πόντα παρὰ τὸ πούντα. Ὁ τύπ. ἀπόντο καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1628.

1) Ἀκριβῶς, ἐπὶ χρόνου ἐνθ' ἄν.: Ἡρθε ἀπποῦντο Ἀθῆν. Ἀπποῦδο μεσημέρι Γαλανᾶδ. Ἀπποῦντου μισάνυχτα Πάμφιλ. Δώδεκα ἱπποῦντο Δημητσάν. Τὸ κρέας εἶναι ἱπόντο μισὴ ὁκὰ Καλάβρυτ. Φεύγει τὸ βασιλεόπουλλο μὴν ἡμέρ' ἀπόδος τὸ μεσημέρι (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. 2) Οὐσ. ἀκριβῆς στιγμή χρόνου Ἀθῆν.: Σ' τὸ ἀπποῦντο ἔφτασε.

ἀπράγεμα τό, ἀμάρτ. ἀπράεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπραγεύω.

Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἀπράγιωμαν 1, ἀπραξία 1 β.

ἀπραγένω ἀμάρτ. ἀπραένω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Ἀπραγεύω, ὃ ἰδ.: Ὅσον τὸ πάει ἀπραέν' τὸ παιδί μ'.

ἀπραγεύω Πόντ. (Ἄμισ.) ἀπραεύω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) πραεύω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Καθίσταμαι καχεκτικός, ἀδύνατος, ἰσχναίνω, μαραινομαι ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδὶν ἀσ' σὴν ἀρρωστίαν ἐπράειρεν Χαλδ. Τὸ παιδὶν πραιμένον ἐν Κερασ. Συνών. ἀπραγένω, ἀπραγιάζω, ἀπραγιώνω 2. Μετοχ. ἀπραιμένος=ἀδρανής, νωθρός, ὀκνηρός ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Νοικοκύρ'ς ἀπραιμένος δεξὸν δέρ' τῇ μαχαλᾶς (ὃ ὀκνηρὸς νοικοκύρις χρησιμοποιεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν γειτόνων διὰ προχειροῦς ἐργασίας. Πβ. συνών. παροιμ. ἀκαμάτες γειτονᾶς | δεξὸν δέρ' τῇ μαχαλᾶς) Τραπ. κ.ά.

ἀπραγιάζω Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος.

Ἀπραγεύω, ὃ ἰδ.: Τὸ μωρὸν ἐπράγισεν.

ἀπραγίλα ἢ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Μάν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπραγος, δι' ὃ ἰδ. ἀπραχτος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀεργία Πελοπν. (Κλουτσινοχ.): Μωρέ, ἀπραγίλα ποῦ τὸν δέρνει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπραξία 1. 2) Ἐλλειψις ἐμπειρίας, ἀδεξιότης Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀπραξία 3. 3) Ἐλλειψις καλῶν τρόπων, ἀγροικία, ἀγένεια Πελοπν. Συνών. ἀπραξία 4.

ἀπράγιωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) πράγιωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπραγιώνω.

1) Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπράγεμα. 2) Καχεξία, ἰσχνότης, μαρασμός. Συνών. ἀπραξία 2.

ἀπραγιώνω Πόντ. (Κερασ.) πραγιώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπραγία, δι' ὃ ἰδ. ἀπραξία.